

R A D U M A C R I N I C I

O

M

I

E

N O U Ă S U T E

O

P

T

S

Z

P

E

R

C

E

E

R E Î N C Ă R C A T

PERSONAJELE

Coriolan

Nepotul

Nepoata

Strănepotul

Logodnica

Consilierul de stat

Fotograful

Căpitanul

Sfinxul

Rabinul din Odessa

Robert

Doi soldați

Întineric. Vocea doamnei profesoare. Apoi a elevilor. Discuția poate fi înregistrată și apoi redată în spectacol.

- Copii. (*gălăgie*) Dragi elevi. (*gălăgie*). Compatrioți. (*gălăgie*) Hei - voi - speranțe - înecate - în lichidul - amniotic - național ! (*se face liniște*) După cum știți, astăzi sărbătorim o sută de ani de la marea unire din 1918. Sunteți cam fără chef și nu se cade. Așa că, vreau să-mi spuneți fiecare, ce vă doriți voi cel mai mult și mai mult să vi se-ntâmple cu ocazia centenarului unirii. Hai, cine ridică mâna asupra mea? Laurențiu.
- Eu mi-aș dori cel mai mult să mă pot întoarce în timp și să zbor cu parapanta peste câmpia de la Alba Iulia, ca să văd și eu cum s-a făcut de-adevărat marea unire. (*râsete și chicoteli*)
- Bravo, Laurențiu. E o idee foarte curajoasă și poate că peste încă un veac ea va deveni realitate. Liniște! Loredana?
- Eu aș vrea să pictez un mare tablou, de fapt uriaș, în care să încapă toate țările din care e compusă România. (*râsete și chicoteli. Pumn în catedră*)
- Loredana, România e astăzi țara, celelalte doar au fost. Nu suntem la școala ajutătoare, da? Petronela.
- Eu îmi doresc să continuăm marea unire și să ne cuplăm cu toate țările în care mai trăiesc români, din Costa Rica până în Madagascar. (*maimuțăreli, chicoteli*)
- Dar ce războinici sunteți astăzi. Îmi place despre voi. Elevul nou, vrei să spui și tu ceva?
- Da.
- Ne spui și cum te cheamă?
- Mă cheamă Robert.
- Ce-ți dorești tu, Robert?

- Cu ocazia centenarului marii uniri, eu îmi doresc să se deschidă porțile raiului și iadului și morții să vorbească cu viii, ca să piară dușmănia-n țară. Cam asta vreau. Credeți că s-ar putea de-acum?

- Ce zice ăsta?

- E diliu, frate.

- Roberto, ești dus. Take a break, bro.

- Dumnezeule, Robert, tu nu te-auzi ce spui? Doamne, acum mi s-a făcut și pielea de găină.

- Da' ce-am zis, doamnă?

- Doamna profesoară, fetelor le e frică. Ce facem cu ele?

- Cine l-a adus pe ăsta-n școală?

- Doamnă, uitați, Robert a scris în caiet că dacă se năștea mort, schimba lumea.

- Puneți-i patru, doamnă.

- Dați-l afară, doamnă, că nu e de pe-aici.

- Robert, ieși afară! Acum, în clipa asta.

- Acum e târziu, doamnă. Nu trebuia să-l lăsați să vorbească.

- Doamnă, ce facem cu fetele?

- Loredana! Petronela! Plecați de lângă geam! Robert, ești un retardat.

- Da' ce-am zis, doamnă?

- Copii! Ce vreți să faceți! Copii! Aprindeți lumina!

- Doamnă, puneți-i patru.

- Trei.

- Doi.

- Unu. La mulți ani, România! Unire-n cuget și simțiri!
- Ajutor! Ajutor! Cine sunteți? Plecați de-aici! (*se aud țipete, geamuri sparte, bănci trântite, pocnet de artificii, împușcături*)
- Da' ce-am zis, doamnă? Ce-am zis?

După un minut, lumina se aprinde pe cinci scaune, pe care stau consilierul de stat, nepoata, nepotul, strănepotul și logodnica lui (mereu îmbrățișați pe același scaun). Fiecare dintre ei are o farfurie cu gustări, din care ciugulesc în timp ce conversează. Al cincilea scaun e cu spătar înalt și nu e ocupat. Alegerea replicilor pentru fiecare dintre personaje aparține regizorului.

- Așadar, îl așteptăm pe bătrân. Deja pot să-mi imaginez.
- Înc-o decorație, înc-o perorație cu divagație...
- Noroc că e și ziua țării astăzi.
- O sută de ani.
- Nici nu e mult pentru ditamai țara.
- Nici pe-o măsea n-o să-i ajungă.
- Măseaua de minte a istoriei e mereu cariată.
- O cariatidă invalidă.
- Doriți un ceai? Un digestiv?
- Stimați invitați, vă rog să vă pregătiți pentru albumul de familie. Fotograful nostru oficial va realiza poze cu expunere prelungită, exact ca acum 100 de ani. Și-ntre timp, voi o să-mi povestiți câte ceva despre sărbătoritul zilei. Vă ascult.
- Suntem mândri de bunicul și străbunicul nostru.

- Deși considerăm că 115 ani e cam mult pentru un singur locuitor.
- Să fii mai bătrân decât țara e o insolență.
- Bine, dar patria nu moare niciodată.
- Lăsați, că s-au mai văzut cazuri.
- Să așteptăm.
- Nimic de făcut.
- Nu fac nimic, dar vor mereu câte ceva.
- A vrea sau a nu vrea e o problemă pe care Ministerul Indeciziei și Șovăielii Naționale o studiază neconținut.
- Bunicul își dorea să danseze.
- Ce gând falimentar. Păi, hora unirii e doar de două ori pe an.
- Știi ce-o să ne facă. O să ne cânte iar: ”Moartea-i rece-n cimitire / Moartea-i caldă la război .”
- Și totuși, de ce întârzie?
- Ar trebui poate să...
- Sau poate că viața lui nu mai poate...
- Liniște. A venit fotograful.
- Mortalitatea noastră va fi immortalizată.
- Bună ziua marelui revelator!
- Scutiți-mă, grup social ingrat. Nu veți avea plăcile mele de sticlă. Hai, ocupați-vă locurile. Stop! Acum rămâneți nemișcați.
- Iar n-o să fac nimic.
- Dragă, e vorba de timpul de expunere.

- Am fost expuși 100 de ani și totuși iată-ne.
- Pot să-mi imaginez și asta. Va fi ca atunci.
- Îmi place retro.
- Exagerați, stimată doamnă.
- De ce? Retroactivitatea n-a făcut rău nimănui.
- Nu-l așteptăm? E totuși ziua lui.
- 115 ani.
- Nu mișcă nimeni. Cu cine-ncepem?

Pe muzica lui Vivaldi ("Gloria in excelsis Deo") și îndrumați de fotograf, cei cinci se ridică de pe scaunele lor, se așează pe altele și asta de câteva ori până îi cedează slugarnic consilierului de stat, scaunul cu spătar înalt.

CONSILIERUL: Bună ziua tuturor. Numele meu e Raul Bovârlan, consilier de stat la Ministerul Centenarului Marii Uniri și sunt însărcinat de guvernul României să supervizez manifestările consacrate împlinirii a 115 ani de la nașterea lui Coriolan Ionescu, ultimul supraviețuitor al mării adunări de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918. *(aplauze)*

FOTOGRAFUL: Nu vă mișcați! Așa ați făcut și-atunci!

CONSILIERUL: Pentru început vreau să adresez mulțumiri Ministerului Uitării și Memoriei Selective, care mi-a semnalat încă de-aseară iminența acestui supercentenar și m-a atenționat să nu care cumva. Și iată-mă aici, împreună cu dumneavoastră.

NEPOTUL: Și iată-ne aici.

STRĂNEPOTUL: Pe voi v-am observat, dar unde-i marele boșorog al națiunii?

NEPOATA: Te poftesc să fii cuviincios.

FOTOGRAFUL: Dacă vă mai mișcați, vă dau cu fixativ.

CONSILIERUL: Să ne păstrăm acalmia. Domnul Coriolan Ionescu va coborî printre noi, atunci când îl vor ține puterile. Puterea de la București lucrează la asta. Aș vrea eu să vă văd la 115 ani.

STRĂNEPOTUL: Te cred c-ai vrea. Sper să ne vezi de jos, parvenit minim pe economie ce ești.

LOGODNICA: Iubi, mi-e sete. De fapt, mi-e foame. Ceva de genul.

CONSILIERUL: Vedeți? Câtă vreme setea e o foame lichidă, nu putem face distincția dintre simțire, nesimțire și rațiune. Dar până atunci să ne amintim și de cealaltă jumătate a coincidenței. E adevărat că sărbătoritul nostru e mai bătrân decât țara, dar nici pe ea n-o vom uita niciodată. Vă invit așadar să vă externalizați sentimentele.

NEPOATA: Eu sunt adânc mișcată.

FOTOGRAFUL: Eu zic să nu mai fii.

CONSILIERUL: Binecuvântați fie toți cei care au pus umărul la marea unire.

CEILALȚI: Binecuvântată fie mașina de cusut a istoriei care ne-a adus împreună.

- Binecuvântat fie Dumnezeu și pedala "Singer".

- Binecuvântat fie același Dumnezeu, marele țesător de petice și de preșuri etnice.

- Binecuvântat fie orașul Saraievo și glonteale lui Gavriilo Princip.

- Binecuvântată fie tuberculoza care i-a înfierbântat mințile.

- Binecuvântată fie jugulara arhiducelui Franz Ferdinand, care nu s-a-mpotrivit mării uniri a tuturor românilor.

- Binecuvântat fie Ferdinand întâiul, Regina Maria, Wilson, Burtălău, Mackensen și alți eroi ai neamului.

- Binecuvântați fie ardelenii româno-habsburgici, care n-au vrut și-apoi au vrut.

- Binecuvântat fie Sfatul Țării de la Chișinău și Rusia, maica noastră a tuturor.

- A mai rămas ceva de binecuvântat?

- E cineva care nu mai e?

- Binecuvântate fie norocul, șansa, bulanul, hazardul, bafta, soarta, plezneala, karma și destinul României.

- Munți norocoși, văi norocoase, brazi norocoși, rășini, cetini și veverițe norocoase, urși, pârși și râși norocoși, bine-ați venit, nu pleacă nimeni.

- Alogeni din toate țările, feriți-vă!

CONSILIERUL: Și acum, un anunț important: Guvernul României tocmai a lansat loteria mării uniri. Vor câștiga, prin tragere la sorți, toți cei care au pensia și salariul de 1918 lei.

- Păi, asta înseamnă că...

- În cazul ăsta...

- So bye bye love...

- Într-o anume măsură...

- La urma urmei...

- Mi-am zis mereu că...

- This chaos is killing me...

- Păcat.

FOTOGRAFUL: Următorul. *(pe scaunul cu spătar înalt se așează nepoata)*

NEPOATA: Păi, lucrurile stau cam așa. O fi el, Coriolan Ionescu, un bun național și-un patrimoniu imobilizat, dar în rest e bunicul meu și eu răspund de el.

NEPOTUL: Răspunzi pe dracu'. Toată viața i-ai tocat pensiile unite de statul român și l-ai hrănit cu paiul și suzeta.

NEPOATA: Ai uitat că nu mai are dinți? Ultimul tu i l-ai scos, sau nu mai știi.

NEPOTUL: Notați, domnule consilier. Ultimul supercentenar al României a rămas fără dinți și statul român n-a fost în stare să-i cumpere o proteză. Adică protezăm mâini, picioare, capete, zburăm în spațiu și n-avem bani de-o pereche de dinți. Rușine, domnule consilier, rușine!

CONSILIERUL: Am notat. Am și vorbit. Mâine îi luăm amprentele. Continuați, doamnă.

NEPOTUL: Și când te-ai îmbrăcat în servitoare cu perucă roșie și el te-a plătit ca pe una adevărată, atunci cum a fost?

LOGODNICA: Iubi, vreau și eu o perucă roșie.

STRĂNEPOTUL: Sigur, veruca mea, imediat.

NEPOATA (*către Nepot*): Acceptă că ești invidios. Toată viața n-ai crescut decât pisici, nutrii și canari ofticoși. Și toți au crăpat înainte de termen.

NEPOTUL: Nu-i adevărat. Au crăpat exact când trebuia.

NEPOATA: Mai bine recunoaște că n-ai fi știut ce să faci cu bunicul. Bătrânii sunt supersensibili, iar supercentenarii mai fragili decât un ou fără coajă. Știi cum se hrănește un supercentenar?

LOGODNICA: Știu eu. Cu paiul, ca la Ibiza.

NEPOATA: Și asta nu e totul. Nu e de povestit, dar când îi dau să-nghită, alerg repede la capătul celălalt, pentru că pe dinăuntru hrana n-are ce hrăni și fuge din el ca argintul viu.

STRĂNEPOTUL: Păi oricât de griș, piure sau terci ai fi, cine vrea să stea într-o mortăciune ca Tataia? Cu toții fug către vărsare și se unesc acolo, în delta pampersului.

NEPOATA: Unde mai pui că, după ce-i curăț rahatul, trebuie să-i aerisesc și costumele oficiale, cum le zice el.

CONSILIERUL: Ce-ați zice să sărim peste asta?

NEPOATA: Nu putem. Are cinci costume la care ține ca la ochii din cap.

CONSILIERUL: Zău, e irelevant.

NEPOATA: Dumneavoastră să tăceți, pentru că am vrut să le donez la muzeul centenarului și m-ați refuzat cu aroganță. Primul e paltonul cu care a participat la marea unire. E preferatul moliilor, dar îl pudrez cu naftalină în fiecare zi. Urmează cămașa verde, primită-n dar la Huși de la Căpitanu-nsuși. N-are nasturi, dar e împreună cu steagul negru sfințit la Maglavit.

STRĂNEPOTUL: E încă verde Tataia și noi vroiam să-l îngropăm.

NEPOATA: Apoi vine la rând costumul de sergent în armata română, biruitoare la Odessa.

CONSILIERUL: Pe mine mă scuzați, trebuie să dau un telefon.

NEPOATA: N-ai decât, că de tăcut tot n-am să tac. Urmează uniforma de gardian de la Sighet, un costum de senator la două rânduri...

LOGODNICA: Tataia a fost și senator?

NEPOTUL: Decan de vârstă-n primul parlament. După aia a intrat în opoziție și-a paralizat pe stânga.

NEPOATA: Pe dreapta.

NEPOTUL: Tot dracul ăla e. Mai ai ceva de declarat?

NEPOATA: Un aparat de radio cu lămpi la care asculta posturi dușmănoase, până l-au turnat vecinii de la securitate, și pistolul cu care a tras la revoluție.

STRĂNEPOTUL: Tataia a fost și revoluționar? Ca Che Guevara? Ce cool!

LOGODNICA: Și eu de ce nu am tricou cu el? (*la ceas*) Voi știți cât s-a făcut?

NEPOTUL: Eu cred că nu mai vine.

STRĂNEPOTUL: O fi murit și nu-și dă seama.

NEPOATA: Acum cinci ani la fel s-a întâmplat.

STRĂNEPOTUL: Ok, noi am tăiat-o. Cadoul e în hol.

CONSILIERUL: Păi și albumul de familie? Așa ceva nu se ratează. Un suc, o cafeluță? V-ați terminat poveștile, doamnă?

NEPOATA: Nu sunt povești. Hai în dulap să ți le-arăt!

LOGODNICA: Vreți să fugiți în Narnia? (*către strănepot*) Mă duc cu ei.

CONSILIERUL: Era să uit. Tot cu ocazia centenarului, sub deviza "Eroii mor doar în picioare", am organizat exhumări extinse în toate cimitirele cu veterani invalizi din cele două războaie mondiale de pân-acum și, cu acordul familiilor, am prelevat toate picioarele de lemn, din care am confecționat o masă festivă, pe care am denumit-o sugestiv "Masa eroilor neamului". Și-acum surpriza! Masa vine-ncoace, e pe drum.

NEPOTUL: Și noi am avut un unchi invalid, dar l-am îngropat fără picior.

CONSILIERUL: Rău ați făcut. Cu cine se luptase?

NEPOTUL: Cu diabetul. (*râsete*)

CONSILIERUL: Poporul meu. Doar umorul și depresia nu l-au părăsit niciodată. Cine urmează, domnule fotograf?

FOTOGRAFUL (*arătînd spre tineri*): Ăștia doi, da-i iau la pachet.

LOGODNICA (*răsucită în aer de strănepot, în timp ce e dusă spre scaunul cu spătar înalt*): Doamne, ce întorsătură de situație.

STRĂNEPOTUL și LOGODNICA (*monologul e unul singur, iar regizorul va alege, după cum dorește, replicile lui și ale ei*): Ce e haios e că, deși are 115 ani, eu nici n-am știut că supertataia există. Adică nici eu. (*se sărută*) Supercentenarii singuri sunt greu de găsit. Pentru că nici nu-și fac prea multă reclamă, gen: sunt aici, sunt singur și rece, nu mă vede nimeni, dar am 115 ani, veniți și puneți mâna că poate se ia. Eu am citit în ziar despre străbunicul tău și am venit într-un suflet când am auzit că va fi sărbătorit, îți dai seama că la vârsta lui motosalamică orice secundă contează, e ca la bebeluși, doar că pe invers. Nici n-am știut ce să-i luăm, pentru că te gândești: ce-i mai trebuie la vârsta lui? Da, dar cu bătrânii e foarte dificil, ei zic că nu-și mai doresc nimic, dar au nevoie de tot și-atunci ne-am hotărât să-i luăm un ceas cu cuc. Nu eram foarte hotărâți, dar am citit în instrucțiuni că cucul te poate trezi din morți, dacă îți cucucește în primele trei minute de la mierlire. Eu am calculat pe telefon că un cuc de ceas cântă de patru ori pe oră, cu tot cu sferturi, ceea ce crește șansele de înviere în cazul unui deces mortal. Să sperăm că acest dar îi va fi de folos străbunicului și-l va trezi din morți de cât mai multe ori. Eu pe supertataia nu l-am văzut niciodată, dar îi știu viața pe de rost. Am înțeles că e undeva la etaj și se pregătește să coboare, probabil c-o să-l înțepe c-o medalie și-o să-i mai dea cinci lei la pensie, da' nu asta contează. Sănătoși să fim și să avem cu toți un cuc prin preajmă. Și-un cuib de pasăre retardată. (*se giugiulesc*) Și-ncă ceva: pentru mine, pentru noi, tânăra generație, viața lui supertataia e un model ce trebuie urmat. Ne-am uitat și noi în dulapul cu pricina și-am realizat că suntem prima generație fără uniforme. Trupul nostru devotat vieții n-a purtat niciodată vreo țoală oficială. Plus de asta, au făcut facultativă și armata, poliția e plină de civili, n-a mai rămas nici măcar o zdreanță de autoritate textilă. Ce țară poți iubi în blugi, șlapi și tricouri? Pe-a ta în nici un caz. Că de-aia se tatuează lumea și-n cur. Iubitule, povestește-le cum ai probat costumele lui supertataia și cum ți s-a sculat. Ce să vă spun? În clipa-n care am îmbrăcat șvaițerul ăla de palton, cu care supertataia a făcut unirea, am simțit că o minune s-a săvârșit, că însuși cerul s-a despicat și că de sus, din înălțime, glasul unui

Dumnezeu s-a auzit ca o trâmbiță înfricoșată a dreptății veșnice și nestrămutate. Mai departe, iubitele, mai departe. Mai departe... puțin mai departe era sufletul încătușat al poporului, înăbușit și însângerat, dar nemuritor și veșnic sculat... sculat din mormântul de pe care a căzut lespedeza asupririi. De-acum slobozi suntem să ne alegem calea. (*aplauze*)

CONSILIERUL: Dacă-mi permiteți, cu acest discurs vibrator ați putea veni în parlament ca să demonstrați și celor de-acolo că tânăra generație duce mai departe stindardul neofilit al unirii. Aș putea să aranjez asta personal.

STRĂNEPOTUL (*încă în transă*): Tu cine dracu' ești? În orice caz, aș fi de acord, dar nu cu paltonul. Ce ziceți de cămașa verde? Sau poate uniforma de gardian? Aș putea să-i păzesc de eventuale bune intenții. Nici costumul sergentului de la Odessa nu-mi stă rău. Cât despre cel de senator, am putea zice că sunt de-al casei. De-al Casei Poporului, vreau să spun.

NEPOATA: Dacă vă prind că vă atingeți de vreunul, vă reclam la poliție. N-ați vrut să le primiți la muzeu, luați-vă adio de la ele. Vă credeți la carnaval? Costumele astea au văzut multe.

CONSILIERUL: Poate prea multe. Poate-ar fi bine să vă-ncuiați dulapul și să uitați ce-i înăuntru.

LOGODNICA: Și să-nghițiți cheia. Am văzut la desene animate.

STRĂNEPOTUL: Hai, mătușico, nu te mai bosumfla. Supertataia s-ar fi bucurat să mă vadă îmbrăcat cu ele. Se pare c-avem aceeași măsură. Și totuși, purtându-le m-am simțit într-un fel ciudat.

CONSILIERUL: Cât de ciudat?

STRĂNEPOTUL: Cel mai ciudat. Mi se părea că sunt un animal în pielea goală și fiecare costum era o blană, care mă făcea rău, tot mai rău și mai fioros. Atât de fioros că îmi venea să sfișii și săucid. Și-apoi să vă mănânc.

NEPOATA: Vai, nepoțele, ce gură mare ai.

LOGODNICA: De ce nu mi-ai spus, iubitele? Doar știi că-mi place ca animăluțele.

NEPOTUL: Leit bătrănu'. Și el povestea din astea. Da' numa' când visa urât.

FOTOGRAFUL: Hai, frate, că se-ntunecă.

STRĂNEPOTUL: Auziți? Faza cu blănurile. Am uitat să vă spun. Nu știu dacă-i de bine, da' mie mi-a plăcut.

NEPOTUL (*așezându-se pe scaunul cu spătar înalt*): Ce să vă zic? Da, eu am fost ăla de l-a cărat în spate, în brațe, pe bicicletă, în portbagaje și vagoane de dormit, da' măcar m-am ținut de cuvânt. Bunicul era obsedat de gândul că nu va mai apuca să vadă pentru ce-a luptat toată viața. Țara. Întreagă. Toată. Unită. Cătun cu cătun, sat cu sat, comună cu comună, oraș cu oraș. Plus toate formele de relief. Așa că, înainte să mi-l ia scorpia de nepoată-sa, eu l-am plimbat prin România unită. Locul 11 în Europa. 79 pe glob. Cu suprafața cât Laos. Sau Ghana. Sau Uganda. 735 de kilometri de la vest la est, 530 de kilometri de la nord la sud. 41 de județe, 262 de orașe, 2686 de comune, 13285 de sate. Pe toate le-am bătut cu piciorul. Cu piciorul meu, desigur. Iar el comanda: stâng-drept, stâng-drept. Și când oboseam, îmi spunea: "cel înțelept mișcă un picior și stă pe celălalt". Frumoase vremuri.

NEPOATA: De ce denaturalizezi realitatea? Doar știi bine că faza cu căratu-n spate s-a petrecut doar după ce-a făcut 99 de ani.

NEPOTUL: Și vrei să spui că pân-atunci era autonom? A, poate-n drumul de la mână pân' la gură și-napoi. În rest, eu l-am cărat peste tot și vreau să se consemneze asta.

CONSILIERUL: S-a consemnat.

NEPOTUL: Și proteza? Neapărat. Îmi amintesc și-acum primele lui impresii din Ardeal. Mi le-am notat. (*scoate un carnețel*) "Vezi, nepoate – zicea el – înainte de unire aici totul era imperial și peste noapte totul a devenit național. Țăranul imperial a devenit țaran național, brânza imperială a devenit brânză națională, rachiul imperial a devenit rachiu național, însuși ungurul imperial a devenit ungur național, femeia imperială a devenit femeie națională, futaiul imperial a devenit futai național și așa a rămas până-n zilele noastre."

CEILALȚI: Amin.

NEPOTUL: Cinzeci de ani ne-a luat să străbatem toată țara. La început, bunicul lucra de unul singur, dar când am mai crescut m-a luat cu el. Am început după război și-n '95 eram aproape gata. Un singur gând ne flutura prin creieri: "Unirea-n faptă, nu în cuget." Așa că, n-am stat. Am unit tot ce rămăsese despărțit. Am unit țărani în ceapeuri și pe intelectuali în pușcării. Am făcut unirea preoților într-o singură biserică, unirea poporului într-un singur partid, unirea pensionarilor la cozi, unirea bolnavilor la cimitire, unirea boilor la conducere, unirea copiilor în orfelinate, unirea femeilor la maternitate, unirea studenților în agricultură, unirea analfabeților în cultură, unirea vorbăreților la securitate, unirea arabilor la facultate, unirea sătenilor cu orașenii, unirea secuilor cu moldovenii, unirea micului dejun cu prânzul și cina, unirea restaurantelor cu cantina, unirea frigului cu foamea și frica, unirea greierului cu furnica și multe altele.

STRĂNEPOTUL: Și după '89 ce dracu-ați mai unit?

NEPOTUL: După ce l-am unit la Târgoviște pe Ceaușescu cu plumbii lui Bacovia, am mai unit pe ici pe colo câte ceva, dar nu mai era ca înainte. Adică, deși apăruseră filme și reviste din alea, lumea nu se mai lăsa unită așa ușor. Am mai unit noi minerii de câteva ori și cam atât. Bunicul îmbătrânise, nici eu nu mai eram verde, așa că ne-am retras simbolic, fix de ziua unirii României cu Europa. Cam asta a fost.

LOGODNICA: Și despre excursiile prin satele, comunele și orașele României nu ne spui nimic?

NEPOTUL: Păi nu v-am spus? A, să nu mă-ntrebați de peisaje, că pe-atunci n-aveam timp de prostii. Vorba bunicului: *(caută în carnețel)* "plăcută este amintirea relelor ce au trecut".

Lumina se stinge și se aprinde apoi doar pe consilierul de stat.

CONSILIERUL (*furios*): Da' ce cred ei? Da' cine sunt ei? Ce vor ei? Stricători de sărbători. Asta sunt ei. O să vadă ei. O să le-arătăm noi. Ori noi ori ei. Oare atât merităm? Că doar n-am cerut nimic de la nimeni. E mare lucru să faci totul singur. Da' eu știu că de la televizor li se trage. Te uiți și **te uiți**. Pe tine, te, tu - tum – tarara – tum. Devine insuportabil. Să nu fii iubit. Să nu fii dorit. Să fii cercetat fără să fii crezut. Și doar le-am promis atâtea anul ăsta. Un centenar ca-n basme. Artificii naturale. Sarmale. Concerte. Statui. Orașe de statui. Nici un erou român fără statuie personală. De parcă toți ar fi meritat. Nici măcar greii. De pildă, toți ardelenii ăia bilingviști, care în 1917 îi pupau în cur pe glorioșii habsburgi. Domnii Vaida Voievod, Cicio Pop, Teodor Mihali și popa Miron Cristea, cu toții juraseră credință sfintei coroane ungare și după un an erau în capul mesei la Alba Iulia. Da' nici cu Marghiloman, care le ținea isonul, nu mi-e rușine. Și cu toate astea, n-am tăiat pe nimeni. Nouăjnouă de statui, câte una pentru fiecare an care a trecut. Frumos. Simbolic. Selectiv. Iar azi urma să o inaugurăm pe ultima. Pentru ultimul martor viu al mării uniri. Cinci poze mișcate plus Coriolan Ionescu, asta e tot ce ne-a rămas de-atunci. Și scorpia aia bătrână îmi scoate ochii cu gioarsele alea subversive. Și ce dacă bătrânului i-a plăcut verdele? Cui nu-i place verdele pădurii de la Tâncăbești? A dat și el o palmă la Sighet? Alții și-au dat viața. A făcut prostii la Odessa? Dar cine nu se prostește-n drumetii? A tras greșit la revoluție? Toți am tras oarece din chestia aia. Toată Europa vrea să-și uite stângăciile, numai noi ne amintim și ce n-am făcut. Ca lupul dacic trebuie să fim. Să nu întoarcem capul niciodată. Decât când trebuie. Fie ca nou înființatul Minister al Uitării și Memoriei Selective să facă ordine în trecutul național. Se cere. Se impune. O stagiune zero. Asta ne trebuie. Dilit și restart. Mai bine să ne uite lumea decât să le-amintim de cine știe ce. Mă-ntreb de ce mi-e dor? Mi-e dor de stânca tare a tradițiilor străbune. De vremea când datinile țineau locul legilor. Călcai legile, erai invidiat. Călcai datina, erai alungat. Cine să mai înțeleagă asta? (*îi sună mobilul*) Alo, da, perfect, dacă e gata veniți cu ea încoace. Da, v-aștept. (*închide*) E gata masa. Picioarele de lemn ale eroilor neamului vor duce țara înainte și nu o mână de neica-nimeni, care confundă anarhia cu revoluția. Și apropo' de revoluție. Înainte prezentul ni se livra cu tot cu trecut și viitor. Știam ce facem, știam ce-am făcut, știam și ce vom face.

Așa au apărut pe lume centenarii României, de care cu onoare mă ocup. Cum să ajungi la 100 de ani dacă nu te gândești la viitor din perspectiva trecutului? Nimeni n-a ajuns centenar trăind doar în prezent. În privința asta, prognoza noastră e sumbră. Estimăm că nimeni din cei născuți după 1990 nu va atinge sută. Și-i drept să fie-așa. Te caci pe el de trecut, viitorul se cacă și el pe tine. Principiul anihilării temporalității antagonice. Eu l-am descoperit și-acum m-am hotărât să-l și implementez. Gata, maestre? M-am expus destul? Mă duc să văd ce e cu masa aia.

Lumina se stinge, apoi se reaprinde pe scaunele celorlalți.

- Cât o fi ceasul?
- E-aproape zece. Crezi că mai vine?
- Din partea mea, nu știu.
- De-acuma e totuna.
- Așa e. Înc-o decoratie, înc-o perorație cu divagație.
- Bătut câmpii cu grație.
- Omagiu tinerei generații.
- Noi cu soarta țării-n mâini, ei cu limba-n gură.
- 100 de ani.
- Nici nu e mult pentru ditamai țara.
- Nici pe-o măsea n-o să-i ajungă.
- Măseaua de minte a istoriei e mereu cariată.
- O cariatidă invalidă.

- Cu picior de lemn.
- Doriți un ceai? Un digestiv? Un vomitiv?
- Eu aş vrea din toate cu de toate pentru toți.
- Pentru vii și pentru morți.
- 115 ani nu e cam mult pentru un singur locuitor?
- Să fii mai bătrân decât țara e o insolență.
- Dacă nu mori, trăiești, s-a demonstrat.
- Să aşteptăm.
- Nimic de făcut.
- Nu fac nimic, dar vor mereu câte ceva.
- A vrea sau a nu vrea e o problemă pe care Ministerul Indeciziei și Șovăielii Naționale o studiază neconținut.
- Bunicul își dorea să danseze.
- Ce gând falimentar. Păi, hora unirii e doar de două ori pe an.
- Știu ce-o să ne facă. O să ne cânte iar: ”Moartea-i rece-n cimitire / Moartea-i caldă la război.”
- Și totuși, de ce întârzie?
- Ar trebui poate să...
- Sau poate că viața lui nu mai poate...
- Liniște. Au venit oamenii cu masa.
- Doamne, câte picioare de eroi.
- Cine face atunci când merge de 999 de ori fâș și-odată poc ?

- Cine?
- Un miriapod erou cu picioruș de lemn.
- E veche.
- Îmi place retro.
- Exagerați, stimată doamnă.
- De ce? Retroactivitatea n-a făcut rău nimănui.
- Nu ne-așezăm?
- Nu-l așteptăm? E totuși ziua lui.
- Sst! Sună telefonul!
- E el! Precis e el!
- Mută-l pe difuzor. S-audă toată țara. (*se aude o voce de copil*)
- Bună ziua tuturor! Eu mă numesc Robert și domnul Coriolan Ionescu mi-a spus să vă spun că n-o să vină astă seară, dar că mâine vine sigur.
- Nu vine...
- Mâine...
- Abia...
- Abia sigur...
- Ce să-i spun domnului Coriolan?
- Spune-i... spune-i că... spune-i că ne-ai văzut... că ne-ai văzut și că-l așteptăm. Ne-ai văzut bine, nu-i așa? Robert, ne mai auzi?
- Da. V-am văzut foarte bine. Am să-i spun că v-am văzut foarte bine. Am să-i...
- S-a-ntrerupt.

- Ei, tot am aflat ceva.
- Poate că mâine.
- Și mâine e o zi.
- Ce se amână e sigur.
- Important e că ne-a văzut.
- Important e că ne-a văzut bine.
- Important e că ne-a văzut foarte bine.

*Tot vorbind se așează la masă, acolo unde îi așteaptă deja consilierul de stat.
Cu toții pipăie masa, o ciocăne, o miros, îi verifică picioarele.*

CONSILIERUL: Ei, ce spuneți? Simțiți vibrația?

LOGODNICA: Merge.

NEPOTUL: Cu-atâtea picioare, cred și eu că merge.

STRĂNEPOTUL (*chuiind ca un cowboy și trăgând de masă*): I-haa !!!
Se mișcă! Țineți-o bine!

NEPOATA: Nu m-aș fi gândit niciodată. O sursă alternativă pentru industria lemnului.

CONSILIERUL: Ca să nu mai zică lumea că defrișăm iresponsabil.

NEPOATA: Păcat de hainele eroilor. Să știți că nu toate putrezesc.

NEPOTUL: Să-ți umpli dulapul cu mortăciuni, doar asta ai în cap.

STRĂNEPOTUL: Și chiar le-ați luat pe toate? Zic de picioarele de lemn.

CONSILIERUL: Nu chiar. Acolo unde-o mână avea cârlig de fier și ochiul era acoperit cu-n petec negru, ne-am abținut.

LOGODNICA: Jack Sparrow.

STRĂNEPOTUL: Captain Jack Sparrow. Trebuia să luați și sicriele. Făceam din sfânta scândură un super teatru.

LOGODNICA: Oricum, ideea e mortală. Felicitări !

NEPOATA: Da, în sfârșit, felicitări. Nu v-a rămas cumva și de-un dulap?

STRĂNEPOTUL: Ok, cu masa și felicitările ne-am lămurit, da' cu Tataia când dansăm?

NEPOTUL: Ziceau că astăzi nu, dar mâine sigur.

CONSILIERUL: Păi imediat e mâine. Ce-ați zice de-o ședință?

NEPOTUL: De guvern?

CONSILIERUL: Căcat. De spiritism. Mai trece timpul. Să invocăm eroii neamului.

LOGODNICA: Pe bune?

NEPOATA: Dacă-i chemați o să ne ia picioarele înapoi.

CONSILIERUL: No stress. Să vă explic. Ministerul Spiritualității Românești fără Frontiere a inițiat zilele trecute un proiect prin care, în noaptea unirii, să poată fi accesate nu doar fondurile nerambursabile, ci și sufletele acelor eroi care doresc să fie cu noi la ceas aniversar. Desigur că nu oricine e abilitat să facă asta.

STRĂNEPOTUL: Pariez că doar tu ești.

CONSILIERUL (*fluturând o hârtie*): Am aici autorizația și instrucțiunile. Și-ncă ceva. (*bate în masă*) Cu asta mergem la sigur. Ca muștele-o să vină.

NEPOTUL: Păi și-i chemăm așa, grămadă?

NEPOATA: Știți bine că sunt eroi și eroi. Nu toți au fost omologați.

CONSILIERUL: Nici vorbă. Păi ce facem aici, vânatoare de fantome? Poltergeist? Vor veni doar cei care l-au cunoscut pe domnul Coriolan, sărbătoritul zilei.

LOGODNICA: O să-i aducă și cadouri? Îmi plac cadourile.

CONSILIERUL (*citind în instrucțiuni*): De cadouri nu scrie nimic. Ce ziceți? Vă băgați?

STRĂNEPOTUL: Să-mi bag piciorul meu de carne! Hai să-i vedem la față!

NEPOATA: Burtica mea are emoții. Va fi o noapte valpurgativă.

NEPOTUL: De obicei, apare soacra. Vă spun, că sunt pățit. Mă bag și eu.

CONSILIERUL: Perfect. Să vină fotograful.

STRĂNEPOTUL: Care fotograf? (*se uită toți unii la alții*)

CONSILIERUL: Lăsați. (*citește din instrucțiuni*) Lăsați un scaun liber. Mai liber. Acum luați lumânarea. Aprindeți-o. Aici, în mijlocul mesei. Perfect. Acum stingeți becul și dați-vă mâinile. (*cei de la masă dau mâna tovărășește unii cu alții*) Sunteți de groază.

LOGODNICA: Asta-i de bine, presupun.

CONSILIERUL: Silentium! Luați-vă de mâini și priviți spre lumânare. Și-acum țineți-vă bine, că-l chem. Serios că-l chem. (*citește*) ”Oricine ai fi / De unde-ai veni / Dacă l-ai văzut / De l-ai cunoscut / Pe Co-ri-o-lan / Al unirii fan / Vino să vorbești / Să ne povestești / Amintiri comune / Fapte cu renume / Să nu fii uitat / Spirit întristat.”

LOGODNICA: Versuri de căcat.

TOȚI: Sssst!

NEPOATA: Se mișcă masa.

NEPOTUL: Și mie scaunul. Și-al dumneavoastră?

CONSILIERUL: Doamne ferește!

LOGODNICA: Îl simt.

NEPOATA: Cât e?

STRĂNEPOTUL: E unul mare.

NEPOTUL: Miroase-a mucegai.

NEPOATA: Am naftalină.

CONSILIERUL: Bine-ai venit, stimate spirit. Te afli la masa eroilor neamului.

SPIRITUL: Dumnealor?

STRĂNEPOTUL: Doar de la brâu în jos. Adică vreau să spun...

NEPOATA: Picioarele...

NEPOTUL: E-o masă cu picioare de eroi...

SPIRITUL: Mă rog. Și ce poftiți de la persoana mea?

CONSILIERUL: Dac-ai venit înseamnă că l-ai cunoscut pe domnul Coriolan Ionescu, sărbătoritul zilei. Cu cine-avem onoarea?

SPIRITUL: Dați-mi ceva lumină și vă zic. Așa-i mai bine. Fieștecare să-mi spună Sfînxul. Pe urmă mai vedem.

Toți îl privesc. Sfînxul e îmbrăcat într-o zeghe zdrențuită de deținut, dar poartă cravată. Are în brațe o colivie cu un șobolan, care poartă pe cap un clop maramureșan. Sfînxul arată rău, ca un cadavru în descompunere.

SFINXUL: Ce vă holbați așa la mine? (*pune colivia pe masă*) Țsta-i cadoul pentru Coriolanus. Știe el. Și ăștia-s pentru pescuit. (*pune pe masă un borcan plin cu viermi*) Producție proprie. O, Clara, ideș Clara, tu nu ești decât așteptarea viermilor! Mă iertați. Da' unde-i Coriolanus?

CONSILIERUL: Și noi îl așteptăm. Se mișcă greu. Ce vreți, 115 anișori...

SFINXUL: Atâta mi-au dat și mie. Da' n-am mai apucat să-i fac pe toți. Se mișcă greu? Pe vremuri era gardianu' ăl mai sprinten de la Sighet. Ca racu' alerga.

STRĂNEPOTUL: Cum ca racu'?

SFINXUL: Adică din celulă în celulă.

CONSILIERUL: Genial.

LOGODNICA: Unde l-ați cunoscut?

SFINXUL: Tu cine ești fătucă? Ia stai așa. Tu semeni cu ideș Clara vie.

LOGODNICA: Ce super compliment. E tare Sfinxul.

STRĂNEPOTUL: Spirit de spirit. Domnule Sfinx, cine-a fost Clara?

SFINXUL: Nu vă spun.

TOȚI: Vă rugăăăăm.

SFINXUL: No bine, vă spun. O fost iubita mea. Putea să-mi fie și nevastă, da' n-am vrut io.

NEPOATA: De ce?

SFINXUL: De ce, de ce. Pentru că era ungueroaică, drajilor. Și farmacistă pe deasupra. Păi cum să fi făcut eu unirea românilor cu ardelenii, însurat c-o farmacistă ungueroaică? Nu se cădea, iubiților, nu se cădea.

LOGODNICA: Ați dat iubirea pe unire? Ce tare!

NEPOATA: Și ea ce-a zis?

SFINXUL: Știți ungurește?

CONSILIERUL: Doamne ferește!

SFINXUL: Atunci degeaba vă zic și de tradus nu am cuvinte. Da' unde-i Coriolanus Sigheteanul?

NEPOTUL: De-acolo-l știți. A fost gardianul dumitale?

SFINXUL: Nu, mulțămesc lui Dumnezeu. La mine o ajuns după ce mi s-o stins lumina.

NEPOTUL: Becul 2.

SFINXUL: No, vezi că știi fătul meu. Abia după aia o venit Coriolanus, de m-o băgat în sac și m-o pus în căruță. Îmi amintesc și acuma cum ploua, tuna și fuljera și io mă gândeam că bunul Dumnezeu s-o îndurat de mine, păcătosul, și mi-o făcut el însuși slujba de îngropăciune.

CONSILIERUL: Și sărbătoritul nostru? Cum s-a purtat în rest cu dumneavoastră?

SFINXUL: Coriolanus? Față de alții o fost blânduc cu mine. Prea tare nu m-o zdruncinat. Îi drept că m-o cam dat cu ceafa de trepți când m-o cărat cu sacul, d-apoi știți cum se zice: la fieștecare mintea-i vine la cap chiar și la bătrânețe. Nici că m-o țapat la groapa comună nu tare m-o deranjat. Că doar și oasele celor căzuți la Mărășești tot laolaltă stau. Caută-mă cine-o vrea, că io de-acolo nu m-am clintit. Da' nu vă supărați, dumneavoastră cine sunteți?

CONSILIERUL: Permiteți-mi să mă prezint. Raul Bovârlan, consilier de stat la Ministerul Centenarului Marii Uniri și însărcinat de guvernul României...

SFINXUL: României? Ia stați așa. Acum suntem în România?

CONSILIERUL: Păi unde?

SFINXUL: Adică m-ați chemat în România fără să mă-ntrebați?

STRĂNEPOTUL: Acu-i acu'.

SFINXUL (*înjurând amestecat în românește și ungurește*): Dumnezeii și cristoșii ei de viață și de moarte și de șpiritism, iștenem, fosombo, bosmeg, no lasă că v-arăt eu vouă! (*se ridică*) Vă dau eu Românie! N-o înc-așa ceva!

NEPOATA: Mi-e frică? Știe cineva? Mi-e frică?

NEPOTUL (*către Consilier*): Scoate instrucțiunile, că e belită!

CONSILIERUL (*căutând prin hârtii*): Nu se specifică! Nu se specifică!

LOGODNICA (*îi smulge o hârtie și citește, urcată pe scaun*): Stingeți becul 2! Stingeți becul 2! Stingeți becul 2!

SFINXUL (*liniștindu-se*): No vezi, ideș Clara, că nu s-o schimbat nimica? Spusu-ți-am ori ba? Acuma vin. Acuma vin. Mintenaș, ideș Clara. Mintenaș. (*dispare*)

NEPOTUL (*după un moment de liniște*): No, drajilor, o fo' cât p-aci.

STRĂNEPOTUL: Nasol moment. Musai trăbe lucrat la soft.

NEPOATA: A luat cadourile. L-ați supărat. Acum o să ne bântuie.

LOGODNICA: Ce facem, iubi?

CONSILIERUL: Ce facem? Mergem mai departe. Mai rău de-atât nu poate fi. Aveți încredere în guvernul României și în proiectele lui vizionare.

LOGODNICA: Amin. Și dacă tot v-am scos din căcat, lăsați-mă acum pe mine.

CONSILIERUL: Be my ghost.

LOGODNICA (*pe ritmuri de hip-hop, antrenându-i și pe ceilalți într-un dans grotesc*): "Oricine ai fi / De unde-ai veni / Dacă l-ai văzut / De l-ai cunoscut / Pe Co-ri-o-lan / Al unirii fan / Vino să vorbești / Să ne povestești / Amintiri comune / Fapte cu renume / Să nu fii uitat / Of... versuri de căcat / Sper că ne-ai iertat / Spirit întristat"

O VOCE: V-am avertizat. Iarăși v-ați mișcat. V-am executat.

O lumină puternică îi orbește și îi paralizează pe meseni, lăsându-i inerți, în diferite poziții. Când lumina din scenă se stabilizează, îl vedem pe fotograf, așezat pe scaunul rezervat spiritului și privind prin niște plăci de sticlă.

FOTOGRAFUL: Urăsc blițul, da' cu ăștia nu se poate altfel. De la-nceput vreau să se știe că la unire n-am făcut numa' cinci fotografii. D-aia zic, blestemată fie clipa când l-am cunoscut pe Coriolan Ionescu, blestemat fie și-ăla de-o ales pentru unire iarna, blestemată fie ceața, negura, vântul, ploaia, lapovița și șlibovița.

Pentru cine nu mă știe, io-s Samoilă Mârza, zis fotograful unirii. Acuma poate vă-ntrebați de unde să mă luați, de-aici, de dincolo, nu vă mai osteniți că vă spun tot. Acum o lună m-or deshumat, că nu-mi plătisem groapa, și m-or rezemat de gardul cimitirului din Alba Iulia. Oamenii mă salutau cu respect, că doar mă cunoșteau și nici de arătat nu arătam prea rău. M-or conservat soluțiile de developare și fixare. Ce credeți, când n-aveam apă, cu ele mă spălam. Puteam să zac acolo mult și bine, da' într-o bună dimineață o adiere de vânt mi-o pus pe față un ziar în care se anunța că guvernul caută un fotograf de stil vechi pentru centenarul unirii. Ce să fi făcut? Să rezăm gardul ori trepiedul? Așa că mi-am adunat oasele, m-am spălat cu zăpadă, mi-am furat aparatul de la muzeu, m-am urcat în tren și m-am prezentat la guvernul României. I-am spart. M-or angajat pe loc, deși n-aveam la mine decât certificatul de deces. Or zis că-i bun și să nu ne mai formolizăm. Sfântă vorbă. Și iată-mă aici. Cu ce câștig, îmi cumpăr groapa și mă-ntorc. Mă-ntorc să-l bântui pe boșorog. Coriolane, Coriolane ! O fi aflat c-am venit și de-aia nu vrea să coboare. M-o păgubit de zece plăci de sticlă. Zece. În gara din Timișoara ne-am cunoscut. Io veneam de pe frontul italian, el avea cînșpe ani, din care-n doi cică nu prea mâncase. L-am luat cu mine, ce era să fac. Pentru un blid de ciorbă îmi căra bicicleta cu trepiedul. Și toate plăcile de sticlă. Mai bine le spărgeam atunci cu mâna mea. Pe-ntâi decembrie eram la Alba Iulia. În sală nu m-or lăsat să intru fără permis, îl așteptau pe-un sas ca să-i pozeze, unu' Bah, Ofănbah, să-l ia dracu' și pe ăla. Numa' că sasu' s-o temut de unguri și n-o mai venit, așa că pe interior marea unire o rămas numai cu vorbele. Pe exterior, în schimb, a mea o fost. Mai bine zis, putea să fie. În ciuda vremii proaste, i-am pozat pe toți. Din toate pozițiile. Cînșpe plăci de sticlă aveam, pe toate cînșpe le-am umplut. Eram beat de fericire. Așa de beat, că i le-am dat lui Coriolan să mi le ducă la hanul unde stam. Și duse-au fost! Când am ajuns și io acolo, vânduse zece. Zece! Pe vremea aia se făceau oglinzi faine din ele. Cu banii-și cumpăruse o oală de fasole cu cârnați, varză murată și-o damigeană cu șliboviță. Parcă-l aud și-acum: "da'ce vrei nenea, doi ani de foame nu se trec așa ușor." Am vrut să-l omor. Să-l bag cu capul în oala cu fasole și să-l țin acolo până crapă. Da' n-am putut. În schimb i-am rupt oasele cu trepiedul și l-am alungat. M-o blestemat să mor de foame, uitat, bătrân și singur. Și-așa o fost.

Până să mă îmbolnăvesc, am mai trăit din nunți, botezuri și înmormântări. Io, fotograful unirii! Adică aparatu' ăla ce-l fotografiase pe Hossu și Maniu, acum făcea poze cu baba Safta-n copârșeu. De murit, am murit de foame, trăzni-i-ar fasolea lui Coriolan. M-or găsit dup-o săptămână. Și plus de asta, după cum vă ziceam, luna trecută m-or scos din groapă pentru neplata taxelor la cimitir. Tot cu unirea am avut noroc. Acum am bani de la guvern și-o să plătesc pe înc-o sută. De ani. După aia mai vedem. Și uite, ca să n-avem vorbe, chiar în momentul ăsta m-am hotărât să-l iert pe Coriolan. Apăi, dacă noi, ăștia, nu ne iertăm între noi, cine să ne ierte? (*își ia trepiedul, aparatul și plăcile de sticlă*) Iar am făcut prea multe. (*către spectatori*) Hai, că le dau ieftin. Aveți oglinzi acasă? Aveți, aveți, că nici voi n-arătați prea rău. Hai, gata, la culcare. Cine-i la rând?

Lumina se stinge. Când se aprinde din nou, la masă au apărut două personaje noi: un grăsan îmbrăcat ca un rabin hasidic și un bărbat cu un tricou verde și pălărie de cowboy.

RABINUL: Cine-i acolo?

BĂRBATUL: Eu.

RABINUL: Nu-i bine. De câte ori să-ți spun? Renunță la cuvântul ăsta. Îți face rău, crede-mă.

BĂRBATUL: Nu pot. Adică nu pot, așa, deodată. Și-apoi, cum să-ți răspund?

RABINUL: N-ai nume?

BĂRBATUL: Am. S-o luăm de la-nceput. Zi.

RABINUL: Cine-i acolo?

BĂRBATUL: Eu, Căpitanul.

RABINUL: Aproape bine. Reluăm. Cine-i acolo?

BĂRBATUL: Căpitanul.

RABINUL: Perfect. Și ăștia cine-s?

CĂPITANUL: Nu par de-ai noștri.

RABINUL: Atunci de ce ne-au mai chemat? Ia vezi.

CĂPITANUL (*il înțeapă în deget cu un ac pe strănepot. Miroase sângele*):
Ăsta e viu. (*gustă sângele*) Student la drept. Și-ncă la Iași. Ce facem?

RABINUL: Ce facem, ce facem! Îi trezim. Îmi trebuie mâncare.

CĂPITANUL: Acu' ai mâncat. O să pleznești.

RABINUL: Exclus. Am pielea largă. Și plus de asta, mă-ngraș mai greu.

CĂPITANUL: Ai zis că-mi spui și mie.

RABINUL: De ce vreau să mă-ngraș? Hrănește-mă și-ți spun. Trezește-i.

Căpitanul scoate revolverul și își trage un glonte-n cap. Mesenii nu se trezesc

CĂPITANUL (*verificându-și pistolul*): Ce zi e azi?

RABINUL: Vineri. Nu-mi spune. Ziua de gloanțe oarbe.

CĂPITANUL: Doar joia am noroc. Și-n treișpe.

RABINUL: Adică ieri. Dar azi e vineri.

CĂPITANUL: De ce suntem în vineri și nu suntem în joi?

RABINUL: E clar că nu puteam fi-n joi. Astăzi e joia fără noi. Dar semne-au fost.

CĂPITANUL: Cei trei porumbei voiajori de pe umerii cocliți ai statuii găinățau
aseară gânduri pentru noi.

RABINUL: Gândurile care vin cu picioare de porumbel conduc lumea.

CĂPITANUL: De dincolo și de aici.

RABINUL: Suntem veniți aici c-un scop și o misiune.

CĂPITANUL: Misiunea mea e neamul românesc.

RABINUL: Și-a noastră, ai să râzi. Gata, mi-am amintit.

CĂPITANUL: Îl căutăm pe Coriolan Ionescu.

RABINUL: 115 ani.

CĂPITANUL: Ultimul martor al unirii românilor cu evreii, ungurii și bolșevicii.

RABINUL (*socotind pe degete*): Unire. Aniversare. Defilări. Statui. Coroane. Haleală. E vineri. Tu postești, așa că...

CĂPITANUL: Îți dau și porția mea dacă îmi spui.

RABINUL: Miroși?

CĂPITANUL (*mirosindu-se sub braț*): Eu zic că nu.

RABINUL: De nas vorbeam. (*adulmecă*) Ia-o la stânga. O să dai de hrană rece.

CĂPITANUL (*ieșind în culise*): Dea Dumnezeu să fie toată stânga rece.

RABINUL: Și foc deschis la dreapta, pe extreme.

CĂPITANUL (*din culise*): Am fost extremă dreaptă. La "Unirea tricolor". Fotbalul mi-a plăcut cel mai mult. Și tirul. (*apare cu o tavă de mâncare*)

RABINUL: Ce faci? Servește-mă. Sunt musafir.

CĂPITANUL: Hai c-a fost bună asta. Spune-mi povestea.

RABINUL: Care poveste?

CĂPITANUL: Nu te tocmi cu mine. Ein man, ein wort.

RABINUL: Nemțește nu pricep nici mort.

CĂPITANUL: Nu fă pe prostul. Povestea cu-ngrășatul.

RABINUL: Nu pot pe burta goală. Intâi halesc, pe urmă povestesc.

CĂPITANUL (*în timp ce rabinul înfulecă*): Atunci să-ți spun eu una. Una cu domnul Coriolan Ionescu, sărbătoritul zilei. Pe 16 iulie 1936 l-am trimis împreună cu zece camarazi, ziși decemvirii, la Spitalul Brâncovenesc, unde era internat trădătorul și hulitorul de legiune, Mihai Stelescu. Misiunea lor era să-l execute pe nemernic. Ceea ce au și făcut. Au băgat în el 38 de gloanțe, din alea cu vedere bună. E-adevărat că l-au crestat apoi cu toporiștile, da' asta ca să fie siguri. Până aici, nimic special.

RABINUL: Normal. Lucrări obișnuite.

CĂPITANUL: Exact. Tocmai dădeau să plece, când Coriolan s-a dezbrăcat de haină și a început să danseze în jurul mortului. Dansa de parcă Dumnezeu îi luase mințile și i le dăduse dracului. Ceilalți camarazi s-au luat după el și au jucat și au cântat ca apucații. Apoi au plecat și s-au predat la prima secție de poliție. C-o singură excepție.

RABINUL: Coriolan. De ce-mi spui mie toate astea?

CĂPITANUL: Hai, spune-mi tu de ce.

RABINUL: Vrei o poveste? Ți-o zic pe repede-nainte, fiindcă mi-e foame iar.

CĂPITANUL: Zi-o cum vrei, oricum te-mpușc degeaba astăzi.

RABINUL: Să nu-ți pară rău. O săptămână are șapte zile. Mai puțin sâmbăta, desigur. Nu știu dacă ți-am spus, dar binecuvântarea vieții mele a fost că niciodată nu mi-am dorit un lucru înainte de-a-l avea.

CĂPITANUL: Dă-i drumul.

RABINUL: Odessa, 23 octombrie 1941.

RABINUL: Toamna și iarna nu m-am simțit niciodată prea grozav.

RABINUL: Nici noi. Ok. Vrei cifre, litere, statistici? Am totu-n cap.

CĂPITANUL: Îmi pare rău, eram cam mort pe-atunci. N-am nici o implicație. Deci, nici o explicație.

RABINUL: Modest ca Petrovici Musorgski.

CĂPITANUL: Mă lași cu bolșevicii tăi? Și-apoi nu tu mi-ai spus odată cum, simțind c-ai dobândit renume, l-ai rugat pe Dumnezeu să-ți spună cu ce-ai păcătuit? Chiar crezi că nu știu cine sunt?

RABINUL: Chiar, cine mai ești?

CĂPITANUL: Eu sunt globula verde fără anticorpi, care vă bântuie prin sânge la toți. Da, da, la toți. M-aveți în ADN, tovarăși. Nu mă puteți scoate de-acolo.

RABINUL: Nici n-am de gând. Morții nu-i judecă pe morți. Ce-a fost a fost.

CĂPITANUL: Și s-ar putea ca să mai fie. Trezește-i tu acum. Vreau să le vorbesc.

RABINUL: N-am terminat povestea.

CĂPITANUL: Repetă.

RABINUL: N-am terminat povestea.

CĂPITANUL: Ai băut.

RABINUL: N-am băut. Ba da, am băut. Care-i problema ta?

CĂPITANUL: Ai promis că nu mai bei.

RABINUL: Sunt un rabin hasidic. Nu pot să mă rog dacă nu beau un țoi și nu fumez o narghilea.

CĂPITANUL: Dar nu poți continua așa. Știi bine că eu nu suport. Asta se ia. Nu vreau s-ajung ca tata.

RABINUL: Păcat. Băutura îți ține mintea și mâinile ocupate. Și mai ales arătătorul. (*imită apăsatul pe trăgaci*) Nu te-nțeleg, chiar nu-ți dorești nimic?

CĂPITANUL: Nu cred. Poate o femeie.

RABINUL: Păi n-ai decât s-adormi.

CĂPITANUL: Să dorm? Să mor. Atâta așteptați.

RABINUL: Nu fi tâmpit. Până și bunul Dumnezeu l-a adormit pe Adam, ca să i-o facă pe Eva.

CĂPITANUL: Mi-e frică să dorm. Visez prostii. Catastrofe. Azi noapte am visat că deraia un tren și eu l-am oprit cu pieptul. Când m-am uitat mai bine, trenul ăla era neamul românesc. De ce râzi?

RABINUL: A fost din cauza noastră. Noi, bolșevicii, am atras locomotiva neamului pe șinele înguste ale istoriei.

CĂPITANUL: Și când colo, chiar așa a fost.

RABINUL: Mă lași? Mă lași să spun povestea din Odessa?

CĂPITANUL: Spune-o, dacă se termină frumos.

RABINUL: Și cum ziceam. Pe 23 octombrie '41, armata română a trecut la represalii împotriva evreilor din Odessa. Nu intru-n detalii că și mort mă doare. Pe-atunci eram rabin acolo. De dimineață m-au luat din sinagogă cu gândul să mă-mpuște. Dar pentru că toți plecaseră să dea foc unei magazii pline cu oameni, ofițerul i-a ordonat sergentului Coriolan Ionescu să mă ducă în pădure și să mă execute. Era o toamnă blândă. Blandă ca poporul român.

Luminile se schimbă și-n scenă apare sergentul Coriolan Ionescu, împingându-l cu țeava puștii pe rabin.

CORIOLAN: Mișcă, jidane. N-am chef să pierd cina din cauza ta.

RABINUL: Măcar tu ai varianta cinei. La mine s-a sfârșit de dimineață.

CORIOLAN: Când vorbim, vorbesc doar eu. Golește-ți buzunarele, scoate-ți bocancii, desfă-ți cureaua. Executarea!

RABINUL: Nu s-ar putea și fără asta? Oricum sunt ale tale după.

CORIOLAN: Armata română nu jefuiește morții. Să-ți intre bine-n cap. Hai, dezechiparea. Doamne, da' ce gras poți să fii!

RABINUL: Nu vrei ceva în schimb?

CORIOLAN: În schimbul cui? Al vieții tale unsuroase și murdare?

RABINUL: Poate-i prea mult. Să zicem doar în schimbul libertății.

CORIOLAN: Evreu nătâng, ce poți să-mi dai tu și nu pot eu să-mi iau?

RABINUL: Poate-ți dorești ceva din ce nu am.

CORIOLAN: N-ai ce să-mi dai. Și plus de asta am fost avertizați că sunteți vicleni și-alunecoși. Așa că, ține-ți gura și roagă-te până trag eu o țigară. Vrei să te leg la ochi?

RABINUL: Oricum se-ntunecă. Dar tu nu vrei să știi de ce-s atât de gras?

CORIOLAN: Ai glandele defecte.

RABINUL: Nu.

CORIOLAN: Ți-e foame.

RABINUL: Nu.

CORIOLAN: Ești lacom.

RABINUL: Nici măcar.

CORIOLAN: Habar n-am. Spune-mi tu.

RABINUL: Îți spun dacă mă lași să fug. Mă jur că n-o să afle nimeni. O să dispar ca Albă ca Zăpada în pădure.

CORIOLAN: Mă, tu vrei să-mi spui o poveste.

RABINUL: Ceva de genul. Recunoaște că te roade.

CORIOLAN: Mă roade un bocanc. Da' nici o grijă, că îi iau pe-ai tăi.

RABINUL: Te roade că n-ai să afli niciodată de ce rabinul din Odessa e gras ca balena care l-a-nghițit pe Iona.

CORIOLAN: La urma urmei... mare brânză cina aia. Și zici că n-o să știe nimeni?

RABINUL: Doar Dumnezeu, dar asta-i în favoarea ta.

CORIOLAN: Bine, dă-i drumul. Da' dacă n-o să-mi placă, o să-ți mai cer ceva.

RABINUL: Am prăvălia plină și dau ieftin. Prin urmare, eram doar un copil când pe tata l-au prins tâlharii în pădurea din Odessa.

CORIOLAN: În pădurea asta?

RABINUL: Chiar aici.

CORIOLAN: Și ce fel de tâlhari erau?

RABINUL: Chiar vrei să știi?

CORIOLAN: Da, vreau.

RABINUL: Tâlhari obișnuiți. Nimic special. Numai că tâlharii ăștia, după ce l-au jefuit și l-au bătut pe tata, l-au legat de un copac...

CORIOLAN: De care?

RABINUL: Chiar de ăsta.

CORIOLAN: Măi, să fie. Și ce i-au făcut?

RABINUL: Păi, l-au stropit cu gaz și i-au dat foc. A ars, ce-i drept, c-o flacăra frumoasă, dar fiind prea slab nu s-a făcut chiar torță și cred că Dumnezeu nu l-a văzut. Mai târziu, când am crescut mare și m-am făcut rabin, cineva mi-a prezis că voi avea și eu aceeași soartă. Și-atunci m-am hotărât să mănânc, să mă fac gras, foarte gras, un munte de grăsime, ca atunci când tâlharii o să mă prindă și-o să-mi dea foc, grăsimea asta să ardă c-o flacăra atât de mare, că până și Dumnezeu va-ntoarce capul mulțumit și va privi la ea...

CORIOLAN: Nu te opri.

RABINUL: Se uită cineva la noi. Da' nu e Dumnezeu.

Lângă Rabin și Coriolan au apărut doi soldați, cu un bidon de gaz în mână.

SOLDAT 1: Noi suntem. Tâlharii de servici.

SOLDAT 2: Tâlhari obișnuiți. Nimic special.

SOLDAT 1: Da' nici nu ardem gazul de pomană.

SOLDAT 2 (*îi aruncă o frânghie lui Coriolan*): Leagă-l tu, camarade. Sau vrei să-l găurești mai întâi?

SOLDAT 1: Ești prost? Să i se scurgă bunătate de grăsime? Păi ce mai vede bunul Dumnezeu?

CORIOLAN: Cărați-vă.

SOLDAT 1: I-auzi una.

SOLDAT 2: Eu nu l-am auzit.

CORIOLAN: Băi, pulă, tu nu-mi strici mie bunătate de poveste. S-a-nțeleș? Hai, tăiați-o! Stânga-mprejur!

SOLDAT 1: Ți-a și tăiat-o împrejur? De ce nu spui așa?

SOLDAT 2: Vă rezolvăm doar de la brâu în sus.

Soldații ridică armele. Coriolan trage două focuri. Cei doi se prăbușesc.

RABINUL: I-ai omorât! I-ai omorât! Să-i îngropăm și să fugim.

CORIOLAN (*în transă*): Habar n-aveam. Ce chestie. E mai ușor ca-n filme.

RABINUL: Ridică-te! Ridică-te, n-auzi! O să vină după ei.

CORIOLAN: Ei? Care ei? Ei nu sunt ei. Nu mai e nimeni.

RABIN: Eu plec. Te las aici și plec. Ce faci? Ce naiba faci?

Coriolan dansează în jurul cadavrelor. E un dans șamanic, sălbatic, nebunesc. Rabinul îl privește fascinat. Lumina se stinge. Scena din pădure dispare.

RABINUL: Așa a fost. Înainte să ne despărțim, l-am întrebat de unde știe dansul ăsta. Mi-a spus că, pe vremea când era copil, a trecut seara pe lângă o sinagogă, a văzut lumină și s-a uitat pe geam.

CĂPITANUL: Ai vrea tu.

RABINUL: Era un rest de amintire veche. Dar îl dansa mai bine decât mine. N-ai încercat niciodată?

CĂPITANUL: Glumești.

RABINUL: Păcat. Dansul scoate tot sinele din om. Rămâne doar iubirea. Rămâne Dumnezeu.

CĂPITANUL: Nu-i supărat? Îi ești dator c-o torță de grăsime.

RABINUL: Poate că n-am mâncat destul. Așteaptă. S-au trezit.

STRĂNEPOTUL: Ia te uită! New entry.

NEPOTUL: Da' ce seamănă cu Căpitanul. Și camaradu' ?

CONSILIERUL: Nu-mi amintesc să-i fi chemat. Sunteți cumva de dincolo?

RABINUL: Doar dac-aici e dincoace.

CĂPITANUL: Și viceversa. (*către Strănepot*) Ești student, camarade?

STRĂNEPOTUL: La două facultăți.

CĂPITANUL: Dublu impact. De reținut pentru viitor.

LOGODNICA: Căpitane, e-adevărat că te plimbai prin curtea casei c-un lup neîmblânzit de mână?

CĂPITANUL (*dându-i o frunză verde în loc de carte de vizită*): Desigur. Și dacă vrei poți veni oricând să-l mângâi.

NEPOATA: Săracii. Le-o fi foame. Să le dăm ceva.

RABINUL: Sfântă vorbă. Nu-s pretențios, mănânc numai mâncare.

NEPOATA: Vă place pâinea neagră? Sau vreți semi?

RABINUL: Mai bine neagră. Am fost întotdeauna anti-semi.

STRĂNEPOTUL: Căpitane, ne spui și nouă cum e pe dincolo?

CĂPITANUL: Cum să fie, camarade? Lege, ordine și disciplină.

RABINUL (*înfulecând*): Aprob pozitiv. Odată, tata, care era și el rabin, a sărbătorit ceva și toată casa s-a umplut de lume. Veneau și nu se mai terminau. Prietenii lui se mirau că, cu toată înghesuiala, nu se spărsese nici măcar un pahar. ”Ce vă mirați? – le-a spus tata – Mai grijulii ca morții nu e nimeni.”

CONSILIERUL (*adunându-i pe Nepot și Nepoată într-un colț al mesei*): Rabinul și Căpitanul. Căpitanul și Rabinul. Împreună. La masă. Vorbind. Nedușmănos. Ceva nu se leagă. Ceva e putred.

NEPOATA: Păi dacă-s morți.

NEPOTUL: Eu cred că nu sunt ei. Ce bănuieți?

CONSILIERUL: E opoziția. Au venit să ne strice sărbătoarea. Așa fac mereu. Și-apoi ne critică, vezi Doamne că nu ne-am priceput s-organizăm.

NEPOATA: Din câte văd, i-au cucerit pe tineri.

CONSILIERUL: Parșivi, ca de-obicei. Uite cum facem: să dovedească faptul că sunt morți. Altfel, îi dăm afară. Lăsați pe mine. *(către Rabin și Căpitan)* Stimăți călători de dincolo, așa cum pretindeți că sunteți. Deoarece avem mari îndoieli asupra acestui fapt, vă rugăm să vă probați în fața noastră statutul cu care ați venit aici.

CĂPITANUL: Adică să facem pe morții?

CONSILIERUL: Eu cred că exact asta faceți.

NEPOTUL: Adică vă prefaceți. Și noi nu vrem...

CONSILIERUL: ... ca să creăm confuzii...

NEPOTUL: ... exact de ziua națională.

RABINUL: Iertați-mă, aveți cumva niște benzină?

CĂPITANUL: Camarade Rabin, venit-a oare ceasul?

RABINUL: O, Captain! My Captain! Cei buni nu stau să se usuce pe lumea asta. Au venit, și-au făcut treaba și au plecat înapoi. Fă-mi cinstea și-mplinește proorocirea.

STRĂNEPOTUL: Despre ce vorbesc ăștia?

LOGODNICA: Nu știu da' mă doare la ovare.

CONSILIERUL *(aducând o canistră de benzină)*: E fără plumb.

CĂPITANUL *(verificându-și revolverul)*: Ciudat. Al meu mai are unul.

Rabinul se așează pe un scaun. Căpitanul îl stropește cu benzină.

LOGODNICA: Nu-i bine! Să-i oprească cineva!

RABINUL: Puteam să mai mănânc, dar n-am vrut să-l orbesc pe Dumnezeu. Adio!

Căpitanul îi dă foc. Rabinul arde cu o flacără uriașă. Ceilalți urlă îngroziți și se ascund. Doar logodnica strănepotului plânge în brațele acestuia.

CĂPITANUL: Fiecare are în cer o lumină. Când doi oameni se întâlnesc pe pământ, se întâlnesc și luminile din cer și așa se nasc îngerii. În caz că n-ați știut. *(își trage un glonte în cap, prăbușindu-se și el în foc)*

În scena următoare, cei cinci invitați la aniversarea lui Coriolan Ionescu stau la masă, cu capetele plecate și oftează. Din când în când se uită unii la alții, dar își feresc privirea.

- Asta e.
- Se mai întâmplă.
- O dată la o sută de ani.
- Doar n-o să ne punem cenușă în cap.
- Atâtea jumări n-am văzut în viața mea.
- Și n-ai luat ceapă roșie.
- Numai tu ești de vină.
- Nu i-am crezut. Nu i-ați crezut nici voi.
- Se știe doar că morții nu mint niciodată.
- Cine știe, știe, cine nu știe îi arde pe rabini.
- Nazistule! Te-ai și grăbit cu canistra.
- De unde să fi știut ce vrea?

- Credeai că vrea un plin?
- Să nu uităm de ce-am venit.
- Cum am putea uita?
- E mâine, așa că trebuie să pice dintr-o clipă în alta.
- Așa ne-au spus.
- Dar până atunci eu aș mai încerca o dată. Vreau să mă reabilitez.
- Lasă-i în pace. O să te bântuie de nu te vezi.
- În instrucțiuni scrie că am dreptul la patru încercări pe noapte.
- Și ce, e noaptea nunții?
- Ok, dar fără incantație, că ne-a adus numai ghinion.
- Păi altfel cum să vină?
- Aici scrie că se poate, dac-o spui în gând. Vă rog. Vă rog. Vă rog.

Urmează ritualul cu lumânarea, stinsul becului, prinsul de mâini. Așteptarea se prelungește cam mult.

- Careva nu zice-n gând. Nu vă prostiți.
- Scuze, eram cu mintea-n altă parte.
- Cu mâna, vrei să spui. Ține-o acasă.
- Acum se mișcă.
- Nu vă opriți.
- Hei, care m-ai călcat?

- Da' calcă bine.

- Pe mine m-a ciupit de fund.

- Scuze, l-am încurcat cu-al meu.

Se aude un râs de copil și de sub masă apare un tânăr îmbrăcat într-un tricou alb, murdar de sânge.

TÂNĂRUL: Salut! Salut am zis. Nu mă mai țineți minte?

CONSILIERUL: Ba cred că da. N-ai fost în tineretul nostru, la partid?

TÂNĂRUL: În ăla vechi? Desigur. La șoimi, la pionieri, la uteciști, apoi... the end. Cred că ne-am cunoscut la Costinești. Da' ce-ai crescut?

STRĂNEPOTUL (*către consilier*): Ai și-ncasat-o, fraiere.

LOGODNICA: E Robert. Nu v-amintiți? Am vorbit cu el la telefon. Ce mai faci, Robert?

ROBERT: Bine.

NEPOATA: Ți place pizza?

ROBERT: De ce?

NEPOTUL: Te-ai murdărit de ketchup pe tricou.

STRĂNEPOTUL: Da, ketchup zero unu pozitiv. Cum ai mierlit-o, Robert?

ROBERT: La revoluție. Pe 21, la Romană, într-un gang. Vreți să vă povestesc?

CONSILIERUL: Avem tot timpul. Bătrânul ce mai face? Vine, vine?

ROBERT: E gata. Tocmai îl fardau.

NEPOATA: Are emoții?

ROBERT: Nu cred. N-a avut nici atunci.

NEPOTUL: E fericit?

ROBERT: Din când în când.

LOGODNICA: Nu prea ai chef de vorbă.

ROBERT: M-au dat afară de la școală. Din prima zi.

CONSILIERUL: Aveți și școală? Ce dracu' să vă mai învețe? Voi, ăștia, știți de toate.

ROBERT: Chiar nu știam, Iertați-mă, sunt obosit. Vreți să vă spun povestea?

CONSILIERUL: De când îl cunoști pe domnul Coriolan?

ROBERT: De-atunci, din noaptea de 21 decembrie.

NEPOTUL: Câți ani aveai?

ROBERT: Câți am și-acum.

LOGODNICA: Da' lăsați-l să vorbească.

CONSILIERUL: Nu-i chiar așa. M-am fript cu benzină, suflu și-n antigel. Deci.

NEPOATA: Ce căutai așa târziu pe stradă?

ROBERT: Veneam de la metrou.

NEPOTUL: Minți. La ora aia nu mai circula nimic.

ROBERT: Acolo locuiam. Mi se făcuse foame și-am ieșit.

CONSILIERUL: Păi ce, nu știți că și pe-atunci era plin Bucureștiul de homleși.

NEPOATA: Și de sida. Atâta știm și noi.

STRĂNEPOTUL: Alo, inchiziția, mai ușor!

LOGODNICA: De ce-ai fugit de-acasă?

ROBERT: Mă băteau. Noroc că înainte se cafteau între ei și oboseau. Da' tot o încasam.

NEPOTUL: Nimeni n-o ia pe coajă pe degeaba.

STRĂNEPOTUL: Trebuia să le faci felul. Deschideai gazul noaptea și plecai să te plimbi.

CONSILIERUL: Frumoasă educație. Să-ți gazezi părinții.

ROBERT: Așa e. Trebuia să le dau foc.

STRĂNEPOTUL (*către consilier*): Și asta a durut.

NEPOTUL: Și ce ți-ai zis? Întuneric, vânzoleală, baricade, băutură și diluant, hai și noi la revoluție.

NEPOATA: Toți șobolanii au ieșit atunci.

CONSILIERUL: Deja visau să facă un partid.

NEPOTUL: Se gândeau ei și la altele

NEPOATA: La certificate. Atâta știm și noi.

NEPOTUL: V-a pus dracu' să vă băgați și voi,ăștia, tinerii. Că de-aia s-a lăsat cu sânge. Noi am fi luat-o cu binișorul. Noi am fi știut ce să facem.

LOGODNICA: Ce naiba ați fi știut? Se vede-acuma ce-ați știut.

NEPOATA: Tu să taci, mucoaso, că nici nu erai pe-atunci.

LOGODNICA: Nici n-aveam nevoie, ca să văd ce panarame sunteți.

Sar să se încaiere.

ROBERT: Știți ce-i ciudat?

STRĂNEPOTUL: Că ei sunt vii?

CONSILIERUL: Ce să zic. Umor de Piața Victoriei.

ROBERT: Că asta mi-a spus și domnul Coriolan.

LOGODNICA: Ce ți-a spus?

CONSILIERUL: Ce mai contează? Cui îi pasă ce-nțelege viermele.

LOGODNICA: Ce ți-a spus? Amintește-ți. Unde?

ROBERT: Acolo, în gangul unde m-ascusesem. Era și el, coborâse să fumeze.

NEPOATA: Așa e, că fuma pe-atunci.

ROBERT: Mi-a spus că n-ar fi trebuit să mă amestec. Că asta era treaba lor, a seniorilor, că ei se pregăteau de douăzeci de ani să-l răstoarne pe tiran și că mai aveau câteva zile până s-o facă, da' ne băgasem noi pe fir.

STRĂNEPOTUL: Care noi?

CONSILIERUL: Zău, n-are nici un rost. Ne pierdem vremea.

STRĂNEPOTUL: Care noi?

ROBERT: Noi, puțorii. Și după aia m-a pus să zic AAAAAAAAAAAAA și mi-a tras un glonte-n gură.

NEPOATA: Vai, ce urât!

LOGODNICA: Iubi, n-a spus asta, nu? Robert, n-ai spus asta.

CONSILIERUL: Vă rog, fără cuvinte mari. E o nebunie ce se-ntâmplă.

NEPOTUL: Și vrei să te și credem?

NEPOATA: Poate n-ai înțeles tu bine. Poate aveai amigdalită.

LOGODNICA: Tăceți! Nu vreți să tăceți? Tăceți! Tăceți odată pentru totdeauna.

STRĂNEPOTUL: Important e că l-a luat cu binișorul nu-i așa, unchiule?

ROBERT: Acum o să vină și la voi.

NEPOTUL: Ar fi și timpul. Mai e puțin și-expiră.

NEPOATA: Ce-o fi făcând acum?

ROBERT: Fumează. Dar o să vină și la voi.

NEPOATA: Iar o să-i pută hainele. Parc-ar fi un copil.

ROBERT: Eu pot să plec?

CONSILIERUL: Da' du-te-odată! Ce copil nesuferit. Mort și nesuferit.

NEPOTUL: Și spune-i să coboare mai repede. M-ai auzit?

ROBERT: Nici o grijă. El știe că acuma sunteți gata. (*dispare sub masă*)

Se face întuneric. Când luminile se aprind, cei cinci stau la masă, întorcându-și spatele unul celuilalt.

- Cât o fi ceasul?

- A trecut. Nu plânge. A trecut.

- Au și trecut 100 de ani?

- Crezi că mai vine?

- Am și uitat.

- Aici nu-și amintește nimeni.

- De nimic.

- Poate oglinzile.

- Spuneți AA !

- 100 de ani nici nu e mult pentru ditamai țara.
- 100 de ani e destul. Se poate prescrie.
- Nici pe-o măsea n-o să-i ajungă.
- O să ne ronțăie pe toți.
- Pe nenăscuți, vii, muribunzi și morți.
- Măseaua de minte a istoriei naționale e mereu cariată.
- O cariatidă invalidă.
- Cu picior de lemn.
- Doriți un digestiv? Un purgativ? Un vomitiv?
- Aș vrea din toate cu de toate pentru toți.
- Pentru nenăscuți, vii, muribunzi și morți.
- Pentru națiunea unită.
- 115 ani e totuși cam mult pentru un singur locuitor.
- Să fii mai bătrân decât țara?
- E o insolență.
- Să mai dea și la alții.
- Spuneți cu toții: AA !
- Păcat. Vroia să se facă dansator.
- Ce gând falimentar. Păi, hora unirii e doar de două ori pe an.
- Și totuși, de ce întârzie?
- Ar trebui poate să...

- Poate că viața lui nu mai poate să ducă și viața noastră.
- Care-i problema? Noi nu ne ducem țara moartă în spinare ?
- Ssst! Liniște. E-aici.
- Nimic de făcut.

De sus se aud zgomote, ca și când s-ar deplasa o întreagă armată. Aceste zgomote, dar și altele, ar putea să se audă în tot timpul spectacolului. Pe scări apar cei doi soldați împușcați la Odessa, cărându-l pe Coriolan într-un scaun de invalid. Coriolan va arăta și va fi îmbrăcat după cum dorește regizorul.

NEPOATA: Slavă domnului! Slavă Domnului!

NEPOTUL: Slavă domnului consilier!

CONSILIERUL: Se ține bine, boșorogul.

LOGODNICA: Pe mine vă implor să mă-mpușcați la timp.
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !

STRĂNEPOTUL: Memoria mea dezmoștenește amintirea lui. Am zis.

Ajunși jos, soldații stabilizează scaunul și salută cu mâna la cască. În afara celor doi tineri, ceilalți aplaudă și strigă "bravo! mulți ani! mulți ani! spici! spici! spici!" Coriolan ridică mâna. Ovațiile se opresc. Coriolan primește un binoclu militar de la unul din soldați și o foaie de hârtie de la celălalt. Discursul care urmează e neinteligibil, onomatopeic, abuzează de limbajul gestual și – lucru foarte important – e plin de intonații care amintesc de marile discursuri ale conducătorilor poporului român. Dar, dincolo de asta, el trebuie rostit – atât cât ne putem imagina – într-o limbă a morților.

CORIOLAN (*acesta e doar un joc cu tastatura*) : Ajdiescvbnonedckoiies
nmjodfjoeijoiuworiiurogpuubdeszggejujhggggvhsechjjnmmbbbbsmbşflbşlbmt
şmnşylnşglfbkdncsyxuceduvmtoşbnmnbfovruiuuuuuuuuuuujdnvdusassdvm
btşnmtittbmlşfvdveeoahfeytuiurscmepfjrjfpvofpvmtrbtbeekekevegjeffr
uwtbmbmrebmtioervehf3f3dsdshjkfdughtlfdfuudceifeidksdepoiiugroiuyrrnuieoo.

Coriolan înapoiază soldaților binoclul și foaia de hârtie. Apoi le face un semn, iar aceștia îl ridică de pe scaun și îl ajută să schițeze câteva mișcări dintr-un dans grotesc și dezarticulat, care aduce cu Hora Unirii și în care se prind și ceilalți. După ce se așează din nou, Coriolan le face iar semn soldaților, care scot din buzunar câte-un tub de spray pe care îl descarcă spre cei cinci. Aceștia se prăbușesc la podea. Apoi soldații îi împing lui Coriolan scaunul spre masă, așezându-l pe locul din mijloc. Unul dintre ei aduce o lumânare, celălalt o aprinde, după care cei doi se retrag ceremonios în spatele lui Coriolan. Acesta așteaptă câteva clipe, apoi îi strigă pe cei adormiți, la fel de neinteligibil precum i-a fost și discursul. Cei cinci se ridică, se așează la masă și se prind de mâini. Coriolan rostește o incantație. Flacăra lumânării pâlpâie. Masa se mișcă violent. Teatrul se umple de umbre. Lumina se stinge. Vivaldi se aude din nou.

S F Â R Ș I T